

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 18 sierpnia 2014 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, rozpoznając sprawę z wniosku M. S. z udziałem R. S. o podział majątku wspólnego, ustalił, że w skład tego majątku wchodzi nakłady na nieruchomości stanowiącą majątek osobisty wnioskodawcy, samochód i inne ruchomości, a także akcje w (...) – o łącznej wartości 282.904,87 zł, dokonał podziału majątku poprzez przyznanie uczestnicze postępowania kompletu mebli do sypialni, kompletu mebli wypoczynkowych i kompletu mebli kuchennych, a wnioskodawcy pozostałych składników oraz zasądził od M. S. na rzecz R. S. kwotę 134.677,43 zł tytułem spłaty, płatną w terminie 6 miesięcy od dnia uprawomocnienia się orzeczenia, z ustawowymi odsetkami w razie uchybienia terminowi płatności, rozstrzygając również o kosztach postępowania.

Od orzeczenia tego apelację wniosła uczestniczka postępowania, zaskarżając je w całości i zarzucając rażąco niesprawiedliwość oraz nieprawidłowe ustalenie wartości składników majątku i wartości poczynionych nakładów na majątek osobisty byłego męża, w konsekwencji czego zasądzona na jej rzecz spłata jest rażąco zaniżona i nieadekwatna do pracy i nakładów, jakie czyniła na majątek. We wnioskach apelacyjnych R. S. wnosiła o uchylenie zaskarżonego postanowienia lub o jego zmianę.

W odpowiedzi na apelację M. S. wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie od skarżącej na jego rzecz zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

Na rozprawie przed Sądem Okręgowym w Łodzi w dniu 16 marca 2015 r. R. S. i M. S. zawarli ugodę, którą uregulowali kwestię podziału ich majątku wspólnego oraz wzajemne roszczenia. W okolicznościach sprawy nie stwierdzono, aby zawarcie ugody było sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzało do obejścia prawa, wobec czego uznano ją za dopuszczalną w rozumieniu art. 223 § 2 k.p.c. w związku z art. 203 § 4 k.p.c. oraz w związku z art. 391 § 1 zd. I k.p.c. i art. 13 § 2 k.p.c. Wobec zbędności dokonania w takiej sytuacji merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy postępowanie zostało umorzone na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 zd. I k.p.c. i art. 13 § 2 k.p.c. po wcześniejszym uchyleniu zaskarżonego orzeczenia – podstawą prawną takiej decyzji Sądu odwoławczego był art. 386 § 3 k.p.c. w związku z art. 13 § 2 k.p.c.

Na podstawie art. 83 ust. 2 i art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz. U. z 2014 r., poz. 1025 ze zm.) w związku z art. 102 k.p.c. i art. 13 § 2 k.p.c. oraz na podstawie art. 83 ust. 2 i art. 113 ust. 2 i 3 tej samej ustawy Sąd odwoławczy odstąpił od obciążania uczestników obowiązkiem zwrotu kosztów sądowych wyłożonych za nich przez Skarb Państwa. Przy orzekaniu o pozostałych kosztach postępowania zastosowano zasadę przewidzianą w art. 520 § 1 k.p.c. Wobec zawarcia ugody wnioskodawcy zwrócono połowę uiszczoną opłaty sądowej od wniosku, a podstawą prawną tej decyzji stanowi art. 79 ust. 1 pkt. 3 c ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz. U. z 2014 r., poz. 1025 ze zm.).